

Sygn. akt I CSK 3545/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

w sprawie z powództwa G. spółki jawnej w O.
przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 15 grudnia 2021 r., sygn. akt I AGa 92/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2700,-
(dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda G. Sp. j. w O. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 15 grudnia 2021 r., Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie

i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w postaci konieczności odpowiedzi na pytania: czy bank zostaje całkowicie zwolniony z odpowiedzialności za zlecenie płatnicze wykonane w razie wskazania nieprawidłowego unikatowego identyfikatora odbiorcy w myśl art. 143 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (tekst jedn. Dz. U. z 2021 poz. 1907, dalej: „u.u.p.”), czy też taka odpowiedzialność ciąży na banku na skutek konieczności zachowania przez podmiot profesjonalny należytej staranności w relacjach z konsumentem (art. 355 k.c.) oraz w sytuacji niewykonania przez bank dyspozycji art. 143 ust. 2 u.u.p., tzn. gdy pozwany bank nie podjął wystarczających,

a właściwie żadnych działań zmierzających do odzyskania przelanych przez powoda środków, na zasadach określonych w art. 143a-143c u.u.p.

Sformułowane przez skarżącego wątpliwości na tle wskazanych przepisów nie odpowiadają założeniom przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego dla rozumienia przesłanki istotnego zagadnienia prawnego. Wyartykułowane przez niego kwestie nie mają charakteru abstrakcyjnego i uniwersalnego, lecz są osadzone w okolicznościach konkretnej sprawy i są pytaniem w tej właśnie sprawie. Skarżący, powołując się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, polemizuje z rozstrzygnięciem Sądu drugiej instancji, który stwierdził, że brak było dowodów, że pozwana miała świadomość rozbieżności między nazwą odbiorcy przelewu, a podanym przez skarżącego unikatowym identyfikatorem (numerem rachunku bankowego) bądź posiadała taką wiedzę przed zrealizowaniem przelewu, który został zrealizowany m.in. w sposób przewidziany w umowie rachunku bankowego, którego integralną część stanowi Regulamin Rachunków Bankowych dla Małych i Średnich Przedsiębiorstw w [...] S.A., podkreślając, że w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwana spełniła po złożeniu przez skarżącego dyspozycji anulowania przelewu nałożone na niego ustawą o usługach płatniczych obowiązki, a skarżący nie udowodnił, że przekazanie informacji, o które pytał bank odbiorcy miałoby jakikolwiek wpływ na możliwość czy brak możliwości odzyskania pieniędzy przelanych na rachunek wskazany przez skarżącego bądź, że bank odbiorcy uzależniał zwrot środków od otrzymania tej informacji. W istocie skarżący kwestionuje ustalenia faktyczne i ocenę dowodów, poczynione przez Sąd Apelacyjny, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), zarzucając w podstawie skargi wprost naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. Nie ma zatem argumentów wskazujących na konieczność wypracowania reguł dotychczas nieomówionych w orzecznictwie i doktrynie. Niezależnie od tego, w sformułowanym zagadnieniu mowa jest o konsumencie, podczas, gdy skarżący statusu takiego nie posiada. Rozstrzygnięcie przedstawionego zagadnienia byłoby zatem obojętne z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy, w której złożona została skarga kasacyjna.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.